

Daniels bok – nummer ett hundre og åttien

Midnattsråpet og Romas profetiske rolle: En åpenbaring av de siste dager i Daniels bok

Jeff Pippenger

2024-04-11

I Daniel kapittel elleve finnes det flere profetiske linjer som alle er i samsvar med de siste seks versene i kapitlet. Den delen som svarer til historien i vers førti fra endetiden i 1989 og fram til søndagsloven i vers førtien, er den delen av profetien som var forseglet inntil de siste dager. Den er Daniels motstykke til Jesu Kristi åpenbaring, som blir avforseglet like før nådetiden avsluttes. Vers to introduserer Trump, den siste republikanske president, den siste president, presidenten som er den åttende og er av de sju, og han er den rikeste presidenten, han som begynte å hisse opp globalistene da han kunngjorde sitt kandidatur i 2015. Vers ti identifiserer 1989, og versene elleve og tolv identifiserer den ukrainske krigen som begynte i 2014, med Putins seier og påfølgende undergang.

Vers tretten til femten beskriver det tredje av de tre slagene i vers førti, begynnende med Sovjetunionens sammenbrudd i 1989, deretter den ukrainske krigen, fulgt av slaget ved Panium, som representerer den frafalne protestantismens ytre kamp i De forente stater mot verdens globalister.

Det frafalne protestantismen får overhånd og etablerer det hierarkiske forholdet i den trefoldige unionen som blir iverksatt ved den snart kommende søndagsloven. Dyret er katolisismen, og hun er hodet for de tre maktene, fremstilt som Jesabel og en mengde andre symboler. Hun er skjøgen som hersker over og rir på dyret.

Den falske profet er De forente stater, representert ved hennes ektemann Akab, som er overhodet for dragens tifoldige rike. Slaget ved Panium i 200 f.Kr. er et forbilde på den ytre striden mellom globalisme og frafallen protestantisme. Den indre striden er representert ved opprøret i 167 f.Kr., etterfulgt av gjeninnvielsen av templet, slik den minnes ved Hanukka i 164 f.Kr.; deretter fulgte en periode fra 161 f.Kr. til 158 f.Kr., som er et forbilde på den tiden da De forente stater oppretter et bilde av katolisismens forening av kirke og stat, representert ved «forbundet».

I vers tretten opplyser Uriah Smith oss om at fjorten år etter slaget ved Rafia dør Ptolemaios som følge av «utukt og utsvevelser, og ble etterfulgt av sin sønn, Ptolemaios Epifanes, et barn den gang på fire eller fem år. Antiochos hadde i mellomtiden, etter å ha slått ned opprør i sitt rike og brakt de østlige områdene tilbake under lydighet og ordnet forholdene der, tid og anledning til ethvert foretagende da den unge Epifanes besteg Egypts trone.» Etter at Putins kortvarige seier er over, vil Trump være rede til å håndtere Egypts nye spedbarnskonge. Før han gjør det, vil han ha «slått ned et opprør» innenfor Amerikas forente stater.

Når Trump blir valgt, vil han iverksette lover som har vært forutbildet ved Alien and Sedition Acts av 1798, sammen med å suspendere «habeas corpus», slik den første republikanske presidenten

gjorde som svar på en borgerkrig. Hans handlinger har også vært forutbildet ved president Grants handlinger da han tok hånd om Ku Klux Klan, og F. D. Roosevelt da han fengslet japanerne og andre under den andre verdenskrig, og den siste George Bushs Patriot Act.

Han vil, slik tilfellet var med Seleukos, slå ned opprøret i De forente stater og deretter vende blikket mot Egypts «barnekonge». I dette vil han inngå en allianse med Filip av Makedonia, for Smith skriver: «Samtidig inngikk Filip, konge av Makedonia, et forbund med Antiokus om å dele Ptolemaios' herredømme mellom seg, idet hver av dem hadde til hensikt å ta de deler som lå nærmest og var mest beleilige for ham. Her var en oppreisning mot kongen i syd tilstrekkelig til å oppfylle profetien, og uten tvil nettopp de begivenheter som profetien tilsiktet.»

Trump vil inngå en fast allianse med NATO-nasjonene (De forente nasjoner) for å håndtere Russland og de kompliserte forholdene ved å løse følgene av Putins sammenbrudd. På den tid, ifølge vers fjorten og Smiths kommentar, «innføres en ny makt». Pavemakten vil gripe inn for å beskytte Russland og dets satellittstater mot NATOs og De forente staters myndighet, eller som Smiths kommentar anfører: «Roma talte; og Syria og Makedonia fant snart at deres drøms utseende begynte å forandre seg. Romerne grep inn til fordel for den unge kongen av Egypt, fast besluttet på at han skulle beskyttes mot den undergang som Antiokus og Filip hadde tiltenkt ham. Dette var 200 f.Kr., og var en av romernes første viktige innblandinger i Syriens og Egypts anliggender.»

Roma, Tyrus' skjøge, begynner da å synge sine sanger og drive hor med jordens konger, før disse kongene, bare to vers senere, kommer i full lydighet under henne. På samme tid fant slaget ved Panium sted. Året 200 f.Kr. identifiserer Tyrus' skjøge idet hun begynner å synge, og hun gjør det med hensyn til å beskytte Russland, som De forente stater og De forente nasjoner nettopp har blitt enige om å dele opp til gjensidig fordel. Skjøgen seirer over dem begge, men «slaget» ved Panium finner deretter sted, og De forente stater seirer over De forente nasjoner.

Symbolisk sett begynner trettitre år senere opprøret i Modein i Amerikas forente stater. Symbolisk sett, tre år senere etter dette, blir gjeninnvielsen av den såkalte protestantismen og en konstitusjonell republikk etablert, slik dette er representert ved Hanukka. Symbolisk sett, tre år etter dette, begynner perioden som er representert ved jødernes forbund med Roma.

De siste bevegelsene vil være raske, så den historien som er fremstilt ved førtiåtte år i versene, beskriver en rekke raske hendelser som profetien uttrykkelig har identifisert som begynnende ved endens tid i 1989, etterfulgt av det andre slaget i vers elleve og tolv i 2014, etterfulgt av 2015, da Trump kunngjorde sitt kandidatur til presidentembetet, og således begynte sitt profetiske verk med å oppildne globalismen. Når Trump begynner arbeidet med å undertrykke borgerkrigen som allerede er i gang, vil han forsøke en allianse med De forente nasjoner (NATO—Filip av Makedonia), og Roma vil begynne å synge. Den forsøkte alliansen blir til kampen om overherredømmet mellom de to kreftene som er fremstilt ved slaget ved Panium.

Panium er således veimerket i vers tretten, hvor de siste raske bevegelsene som går forut for søndagsloven, begynner. Alle profetene talte mer om verdens ende enn om den tiden de selv levde i, og Jesus var selvsagt den største av alle profeter. Like før korset, som er et forbilde på søndagsloven, og som er fremstilt ved vers seksten, tok Jesus en reise med sine disipler til Panium.

Hans tid der, og de lærdommene Han fremholdt der, svarer til det snart kommende slaget ved Panium. Gjennom historien har Panium hatt flere navn, og på Kristi tid var navnet på Panium Caesarea Filippi.

«Jesus og hans disipler var nå kommet inn i en av byene omkring Cæsarea Filippi. De var utenfor Galileas grenser, i et område hvor avgudsdyrkelsen rådde. Her ble disiplene trukket bort fra jødedommens beherskende innflytelse og ført i nærmere berøring med den hedenske gudsdyrkelse. Omkring dem var former for overtro representert, slike som fantes i alle deler av verden. Jesus ønsket at synet av disse ting måtte lede dem til å føle sitt ansvar overfor hedningene. Under sitt opphold i denne regionen søkte han å trekke seg tilbake fra å undervise folket og å vie seg mer fullt og helt til sine disipler.»

«Han stod i ferd med å fortelle dem om den lidelse som ventet Ham. Men først gikk Han bort alene og bad om at deres hjerter måtte bli beredt til å ta imot Hans ord. Da Han igjen sluttet seg til dem, meddelte Han ikke straks det som Han ønsket å formidle. Før Han gjorde dette, gav Han dem anledning til å bekjenne sin tro på Ham, så de kunne bli styrket for den forestående prøvelse. Han spurte: ‘Hvem sier menneskene at jeg, Menneskesønnen, er?’»

Sørgelig nok ble disiplene tvunget til å erkjenne at Israel hadde unnlatt å gjenkjenne sin Messias. Noen hadde riktignok, da de så Hans mirakler, erklært Ham for å være Davids Sønn. Folkemengden som var blitt mett i Betsaida, hadde ønsket å utrope Ham til Israels konge. Mange var rede til å ta imot Ham som en profet; men de trodde ikke at Han var Messias.

«Jesus stilte nå et annet spørsmål, som gjaldt disiplene selv: ‘Men hvem sier dere at jeg er?’ Peter svarte: ‘Du er Kristus, den levende Guds Sønn.’»

«Helt fra begynnelsen hadde Peter trodd at Jesus var Messias. Mange andre som var blitt overbevist ved døperen Johannes’ forkynnelse og hadde tatt imot Kristus, begynte å tvile på Johannes’ kall da han ble fengslet og drept; og de tvilte nå på at Jesus var Messias, han som de så lenge hadde ventet på. Mange av disiplene som brennende hadde ventet at Jesus skulle innta sin plass på Davids trone, forlot ham da de innså at han ikke hadde noen slik hensikt. Men Peter og hans ledsagere vendte seg ikke bort fra sin troskap. Den vaklende ferd hos dem som i går priste og i dag fordømte, ødela ikke den sanne Frelser-etterfølgers tro. Peter erklærte: ‘Du er Kristus, den levende Guds Sønn.’ Han ventet ikke på at kongelig ære skulle krone hans Herre, men tok imot ham i hans fornedrelse.»

«Peter hadde gitt uttrykk for de tolv’s tro. Likevel var disiplene ennå langt fra å forstå Kristi misjon. Motstanden og vrangfremstillingen fra prestene og rådsherrene kunne riktignok ikke vende dem bort fra Kristus, men de voldt dem likevel stor forvirring. De så ikke sin vei klart. Innflytelsen fra deres tidlige opplæring, rabbinernes undervisning og tradisjonens makt hindret dem fremdeles i deres syn på sannheten. Fra tid til annen skinte dyrebare lysstråler fra Jesus inn over dem, men ofte var de som menn som famlet omkring blant skyggene. Men på denne dagen, før de ble ført ansikt til ansikt med den store prøven på deres tro, hvilte Den Hellige Ånd over dem med kraft. For en kort stund ble deres øyne vendt bort fra «de synlige ting» for å skue «de usynlige». 2 Korinterne 4:18. Under menneskenaturens skikkelse skjulnet de Guds Sønns herlighet.»

«Jesus svarte Peter og sa: ‘Salig er du, Simon Bar-Jona; for kjøtt og blod har ikke åpenbart dette for deg, men Min Far som er i himmelen.’»

«Den sannhet som Peter hadde bekjent, er grunnvollen for den troendes tro. Den er det som Kristus selv har erklært å være evig liv. Men besittelsen av denne kunnskap gav intet grunnlag for selvforherligelse. Ikke ved noen visdom eller godhet hos ham selv var den blitt åpenbart for Peter. Aldri kan menneskeheten av seg selv nå fram til kunnskap om det guddommelige. ‘Den er høyere enn himmelen; hva kan du gjøre? dypere enn dødsriket; hva kan du vite?’ Job 11:8. Bare barnekårets Ånd kan åpenbare for oss Guds dype ting, som ‘intet øye har sett og intet øre hørt, og som ikke er oppkommet i noe menneskehjerte.’ ‘Men Gud har åpenbart det for oss ved sin Ånd; for Ånden ransaker alle ting, ja, også Guds dypheter.’ 1 Korinterbrev 2:9, 10. ‘Herrens fortrolighet er med dem som frykter ham,’ og det forhold at Peter skjeln Kristi herlighet, var et bevis på at han var ‘opplært av Gud.’ Salme 25:14; Johannes 6:45. Å, sannelig, ‘salig er du, Simon Barjona; for kjøtt og blod har ikke åpenbart dette for deg.’»

Jesus fortsatte: «Jeg sier også til deg at du er Peter, og på denne klippe vil Jeg bygge Min kirke, og dødsrikets porter skal ikke få makt over den.» Ordet Peter betyr en stein, — en rullende stein. Peter var ikke klippen som kirken ble grunnlagt på. Dødsrikets porter fikk makt over ham da han fornektet sin Herre med banning og sverging. Kirken ble bygget på Én som dødsrikets porter ikke kunne få makt over.

«Århundrer før Frelserens komme hadde Moses pekt på Klippen i Israels frelse. Salmisten hadde sunget om ‘min styrkes klippe’. Jesaja hadde skrevet: ‘Derfor sier Herren Gud: Se, jeg legger i Sion en grunnstein, en prøvet stein, en kostelig hjørnestein, en fast grunnvoll.’ 5 Mosebok 32,4; Salme 62,8; Jesaja 28,16. Peter selv, som skrev ved inspirasjon, anvender denne profetien på Jesus. Han sier: ‘For dere har smakt at Herren er god. Kom til ham, den levende stein, som vel ble forkastet av mennesker, men er utvalgt og dyrebar for Gud, og bli selv, som levende steiner, bygd opp til et åndelig hus.’ 1 Peter 2,3–5.»

«Ingen kan legge noen annen grunnvoll enn den som er lagt, og den er Jesus Kristus.» 1 Korinterbrev 3:11. «På denne klippe,» sa Jesus, «vil Jeg bygge Min menighet.» I Guds nærvær, og i alle de himmelske intelligensers nærvær, i nærvær av helvetes usynlige hær, grunnla Kristus sin menighet på den levende Klippe. Denne Klippen er Han selv,—Hans eget legeme, brutt og knust for oss. Mot menigheten som er bygget på denne grunnvoll, skal helvetes porter ikke få makt.

«Hvor svak menigheten syntes da Kristus talte disse ordene! Det fantes bare en liten håndfull troende, mot hvem all makten til demoner og onde mennesker ville bli rettet; likevel skulle Kristi etterfølgere ikke frykte. Bygget på deres styrkes klippe kunne de ikke styrtes.»

«I seks tusen år har troen bygget på Kristus. I seks tusen år har den sataniske vredes flommer og stormer slått mot vår frelses Klippe; men den står urokket.

«Peter hadde uttrykt den sannhet som er grunnvollen for menighetens tro, og Jesus æret ham nå som representant for hele de troendes legeme. Han sa: «Jeg vil gi deg nøklene til himlenes rike, og hva du enn binder på jorden, skal være bundet i himmelen, og hva du enn løser på jorden, skal være løst i himmelen.»»

«'Nøklene til himlenes rike' er Kristi ord. Alle Den hellige skrifts ord er hans, og er her innbefattet. Disse ord har makt til å åpne og til å lukke himmelen. De forkynner de betingelser på hvilke mennesker blir mottatt eller forkastet. Slik er arbeidet til dem som forkynner Guds ord, en duft av liv til liv eller av død til død. Deres er et oppdrag tyngt av evige følger. »

Frelseren overlot ikke evangeliets gjerning til Peter personlig. På et senere tidspunkt gjentok han de ordene som var talt til Peter, og anvendte dem direkte på menigheten. Og det samme i sak ble også talt til de tolv som representanter for de troendes legeme. Dersom Jesus hadde overdratt noen særskilt myndighet til én av disiplene fremfor de andre, ville vi ikke finne dem så ofte i strid om hvem som skulle være den største. De ville ha underordnet seg sin Mesters vilje og æret den som han hadde utvalgt.

I stedet for å utnevne én til å være deres overhode, sa Kristus til disiplene: «La dere ikke kalle rabbi;» «og la dere heller ikke kalle mestere; for én er deres Mester, Kristus.» Matteus 23:8, 10.

«Enhver manns hode er Kristus.» Gud, som la alle ting under Frelserens føtter, «ga Ham som hode over alle ting til menigheten, som er Hans legeme, fylden av Ham som fyller alt i alle.» 1 Korinterbrev 11:3; Efeserbrevet 1:22, 23. Menigheten er bygget på Kristus som sin grunnvoll; den skal adlyde Kristus som sitt hode. Den skal ikke være avhengig av mennesker eller bli styrt av mennesker. Mange hevder at en tillitsstilling i menigheten gir dem myndighet til å diktere hva andre mennesker skal tro og hva de skal gjøre. Dette krav godkjenner ikke Gud. Frelseren erklærer: «Dere er alle brødre.» Alle er utsatt for fristelse og tilbøyelige til å fare vill. Vi kan ikke stole på noe endelig vesen for veiledning. Troens klippe er Kristi levende nærvær i menigheten. På dette kan den svakeste støtte seg, og de som mener seg å være de sterkeste, skal vise seg å være de svakeste, dersom de ikke gjør Kristus til sin styrke. «Forbannet være den mann som stoler på mennesker og gjør kjød til sin arm.» Herren «er Klippen, Hans gjerning er fullkommen.» «Salige er alle de som setter sin lit til Ham.» Jeremia 17:5; 5 Mosebok 32:4; Salme 2:12.

«Etter Peters bekjennelse påla Jesus disiplene å ikke si til noen at Han var Kristus. Dette påbudet ble gitt på grunn av den bestemte motstanden fra de skriftlærde og fariseerne. Mer enn dette hadde folket, og endog disiplene, en så falsk forestilling om Messias at en offentlig kunngjøring om Ham ikke ville gi dem noe sant begrep om Hans karakter eller Hans gjerning. Men dag for dag åpenbarte Han seg for dem som Frelseren, og slik ønsket Han å gi dem en sann forståelse av Ham som Messias.»

«Disiplene ventet fremdeles at Kristus skulle regjere som en jordisk fyrste. Selv om Han så lenge hadde skjult sin hensikt, trodde de at Han ikke alltid ville forbli i fattigdom og ubemerkethet; tiden var nær da Han ville opprette sitt rike. At prestenes og rabbinernes hat aldri ville bli overvunnet, at Kristus ville bli forkastet av sitt eget folk, fordømt som en bedrager og korsfestet som en forbryter, — en slik tanke hadde disiplene aldri nærmet. Men mørkets makts time nærmet seg, og Jesus måtte åpne for sine disipler den strid som lå foran dem. Han var bedrøvet idet Han forutså prøvelsen.» Slektens håp, 411–415.

Det sekstende verset i Daniel elleve representerer den snart kommende søndagsloven i De forente stater. Like før timen for det «jordskjelvet» blir de kandidatene som søker å være blant de hundre og førtifire tusen, vekket opp fra sin søvn. Det som vekker dem, er et profetisk budskap. På dette tidspunktet blir to klasser åpenbart, og slik det er illustrert i lignelsen om de ti jomfrue, har den ene klassen olje i karene, den andre klassen har det ikke. Vers tretten til og med femten i Daniel elleve representerer ikke bare den profetiske historien som går forut for søndagsloven; de representerer også «budskapet», som, i sammenhengen med lignelsen om de ti jomfrue, er den «oljen» som de vise vil ha for å kunne motta Guds segl og bli løftet opp som et banner i den store jordskjelvets time. Disse artiklene har nå nådd klimakset av alle artiklene, for budskapet som er representert i disse versene, er den gyldne oljen som blir helt ned gjennom de to gyldne rørene.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Så lenge de som bekjenner sannheten, tjener Satan, vil hans helvetes skygge stenge deres utsyn til Gud og himmelen. De vil være som dem som har forlatt sin første kjærlighet. De kan ikke skue de evige realiteter. Det som Gud har beredt for oss, er fremstilt i Sakarja, kapittel 3 og 4, og 4:12–14: ‘Og jeg tok til orde igjen og sa til ham: Hva er disse to oljengrenene, som gjennom de to gullrørene tømmer den gyldne olje ut av seg selv? Og han svarte meg og sa: Vet du ikke hva disse er? Og jeg sa: Nei, min herre. Da sa han: Dette er de to salvede, som står hos all jordens Herre.’»

Herren er rik på ressurser. Han mangler ikke hjelpemidler. Det er på grunn av vår mangel på tro, vår jordiskhet, vår billige tale, vår vantro, åpenbart i vår samtale, at mørke skygger samler seg omkring oss. Kristus blir ikke åpenbart i ord eller karakter som den som er «idel herlighet» og «den ypperste blant ti tusen». Når sjelen nøyer seg med å opphøye seg til tomhet, kan Herrens Ånd gjøre lite for den. Vårt kortsynte blikk ser skyggen, men kan ikke se herligheten bakenfor. Engler holder de fire vinder tilbake, fremstilt som en vred hest som søker å bryte løs og fare utover hele jordens overflate, med ødeleggelse og død i sitt spor.

«Skal vi sove like på selve terskelen til den evige verden? Skal vi være sløve og kalde og døde? Å, om vi måtte ha i våre menigheter Guds Ånd og pust innblåst i Hans folk, så de kunne stå på sine føtter og leve. Vi trenger å se at veien er smal, og porten trang. Men idet vi går gjennom den trange port, er dens vidde uten grense.» Manuscript Releases, bind 20, 217.

«De salvede som står hos hele jordens Herre, har den stilling som en gang ble gitt til Satan som dekkende kjerub. Ved de hellige vesener som omgir hans trone, opprettholder Herren en stadig forbindelse med jordens innbyggere. Den gyldne oljen representerer den nåde hvorved Gud holder de troendes lamper forsynt, så de ikke skal blafre og sløkne. Dersom ikke denne hellige oljen ble utøst fra himmelen i budskapene fra Guds Ånd, ville ondskapens makter ha fullstendig herredømme over menneskene.»

«Gud vanæres når vi ikke tar imot de budskap han sender oss. Slik avslår vi den gyldne oljen som han ville utøse i våre sjeler for å bli meddelt dem som er i mørke. Når ropet lyder: ‘Se, brudgommen kommer; gå ut for å møte ham,’ vil de som ikke har tatt imot den hellige oljen, som ikke har næret Kristi nåde i sine hjerter, oppdage, lik de dårlige jomfrue, at de ikke er rede til å møte sin Herre. De har ikke i seg selv makt til å skaffe oljen, og deres liv lider

skibbrudd. Men dersom det blir bedt om Guds Hellige Ånd, dersom vi bønnfaller, slik Moses gjorde: 'La meg få se din herlighet,' da vil Guds kjærlighet bli utøst i våre hjerter. Gjennom de gyldne rørene vil den gyldne oljen bli meddelt oss. 'Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd, sier Herren, herskarenes Gud.' Ved å ta imot de klare strålene fra Rettferdighetens Sol skinner Guds barn som lys i verden.» Review and Herald, 20. juli 1897.